

Holland 32

(Utrecht Trilogie 1)

Dennis van Elten

Schrijver: Dennis van Elten
Coverontwerp: Dennis van Elten
ISBN: 9789464656145
© Dennis van Elten
Brave New Books
2023

*“En hoe verder hij ging des te langer was zijn terugweg
(C.C.S. Crone)”*

Voor Lucas zonder jou ben ik niet compleet.

Proloog: De onmogelijke situatie (2028)

“Vandaag zou een van de moeilijkste dagen uit zijn leven worden”

2028

13 augustus, Utrecht

23.00

De Amsterdamsestraatweg heeft altijd een slechte naam gehad, ondanks dat er alles aan gedaan is om de straat een beter imago te geven: de winkels zijn opgeknapt en er is meer politie ingezet voor de veiligheid. Dit neemt niet weg dat het er nog steeds niet erg gezellig is in de avond. Deze warme avond klinkt er muziek uit de open deuren van de verschillende kroegjes en eetgelegenheden. De geur van verschillende soorten eten verspreidt zich door de lucht. Een gehaaste pizzabezorger scheurt met zijn scooter over de weg, onderweg naar zijn volgende klant. Een man loopt met zijn tasje eten de grillroom uit. Een paar tellen later word de stilte op de Amsterdamsestraatweg bruuut doorbroken door een grote knal en het gerinkel van glas dat volgt.

22.50, *Frederick Thoren*

“De week begon al rot. Gisteren maakte Alida het uit, omdat ze vond dat ik teveel tijd achter de computer doorbracht. Wist die bitch dan niet dat ik mijn centen moet verdienen achter de computer. Het is wel waar dat ik meer tijd achter de computer doorbreng sinds ik die grote klus van die zakenman heb binnengehaald. Ik moest voor hem een speciaal programmaatje schrijven.” Mijn vingers strelen over de USB-stick die ik in mijn handen heb. Het geld dat dit klusje oplevert is erg welkom. Over een week is mijn zusje Tilly jarig en ik wil voor haar verjaardag een mooi setje bling kopen. “Mijn zusje is mijn alles, ik heb zoveel foute vriendjes bij haar moeten weggagen. Maar ach, dat doe je toch als grote broer.”

Terwijl ik de grillroom binnen loop krijg ik een blik van herkenning van Ali. Ali kent mij van school. “Hai habibi, laat jouw oom je nog steeds in de buurt van de kassa komen?” “Dat moet jij zeggen Freddie, heb je weer zaakjes vandaag?” “Hoe kom je daarbij Ali?” Deze afspraak is geheim, want als mijn pa er achter zou komen zou er wat zwaaien. Mijn vader is politieagent zou mij zo een avondje in de cel laten bakken gewoon om mij een lesje te leren. Hij is een harde. “Freddie, habibi, ik weet van niets dat weet je toch. Er zijn alleen net twee mannen naar binnen gekomen en zij vroegen naar jou.” Ali wijst naar twee nogal gespierde mannen die in de hoek

een booth hebben en daar een broodje Döner kebab eten. Even moet ik slikken. Snel loopt ik naar het toilet om wat water in mijn gezicht te gooien, waarna ik met rechte rug, brede schouders en neutrale uitdrukking op zijn gezicht op de mannen afloopt. “Heren, mijn naam is Magic Fred en ik hoorde dat jullie mij zoeken.” Magic Fred is de naam die ik bij al mijn computerhandelingen gebruikt, wel zo makkelijk. “Magic Fred hè, kun je dan ook een kunstje voor ons doen?” Vraagt de eerste man met een brede glimlach op zijn gezicht. Een restje knoflooksaus wordt zichtbaar als hij begint te lachen.

“Ik ben Jan en dit is Kees.” Jan wijst naar de tweede man naast hem. Kees lijkt een type dat uit de sportschool is komen rollen, alleen dan in een donker pak. Dit zijn geen mannen om de verkeerde grapjes mee uit te halen. “De baas wil je boven spreken, hij heeft hier een kamertje geregeld.” De heren staan op en begeleiden mij naar de keukendeur. Deze deur ken ik wel omdat ik hier vaak met Ali naar boven ga om na sluitingstijd stiekem jointjes te roken. Als je de deur open doet kun je rechtdoor de keuken in waar ook de voorraadkast staat. Gelijk aan de linkerkant zit een deur en als je die open doet kun je een steile trap op naar boven. Helemaal bovenaan is een ruimte met een bank, TV en een tafeltje. Het ziet er een beetje treurig uit. Het enige wat opvalt in deze kamer is het gedrocht. Het gedrocht is een grote ouderwetse gasketel. Deze wordt gebruikt om de kamer warm te houden. Als wij hier roken moeten we uit de buurt blijven van de gasketel.

In de hoek van de kamer staat een man met zijn rug naar mij toe en de twee mannen Jan en Kees. “Zo knul, heb je het programma geschreven waar ik om gevraagd heb?” Vlug droog ik mijn klamme handen af aan mijn broek en antwoordt: “Ja meneer, alles is uitgewerkt volgens wens. Als iemand dit virusje op zijn pc krijgt kan hij gelijk zijn pc weg doen. Dit virus valt zelfs de server aan van de persoon die aan het werken is, het is een soort dat te vergelijken is met een Electro Magnetic Pulse. Hij legt gelijk alles plat zonder genade en zonder pardon.” Uit ervaring weet ik dat deze klant van een beetje grootspraak houdt. De man draait zich om maar door het felle

licht van buiten kan ik niet goed zien wie het is. Een koude hand neemt de USB stick aan. De man loopt richting de deur en voor dat hij verdwijnt zegt hij “Jan en Kees zullen met je afrekenen. Pak je portemonnee maar.” Jan leunt onhandig tegen het gedrocht, terwijl Kees bij de tafel aan het raam is gaan staan. Hij kijkt kort naar buiten en lacht. “Magic Fred moet je eens kijken volgens mij kan die pizzabezorger daar buiten de weg niet vinden. Wat een sukkel, hij rijdt de hele tijd al rondjes.

Terwijl hij praat, pakt hij een zilverkleurig koffertje en klapt hij deze open. In het koffertje liggen een aantal stapeltjes met papier geld, allemaal briefjes van 100. “De baas is ouderwets en doet alles nog ouderwets met cash.”

Terwijl Frederick over de koffer buigt merkt hij niet dat Jan zijn pistool pakt. Het is een Colt Gouvernement 1911 met geluidsdemper. Hij mikt dit pistool op het achterhoofd van Frederick. Vanaf dat moment gaat alles heel snel. Jan haalt de trekker over, een vonkje van het pistool vermengt zich met het gas van Het gedrocht. Frederick krijgt een kogel in zijn achterhoofd en zijn lichaam valt richting het raam net voordat het gedrocht in een grote vlammenzee ontploft. De enorme kracht van de ontploffing duwt het levenloze lichaam van Frederick via het raam naar buiten. De vlammen volgen hem het raam uit.

22.58, Willem Buis en Achmed Tahir

Willem Buis en zijn partner Achmed Tahir zijn al twee jaar van de politieschool af. Sinds het eerste jaar zijn zij goede vrienden. Willem is een echte man van het volk met zijn hart op de goede plek en hij is zeker niet op zijn mondje gevallen. Achmed is een stuk jonger dan Willem. De vooroordelen over zijn Marokkaanse achtergrond hebben ervoor gezorgd dat hij niet alle kansen kreeg die het leven te bieden had, waardoor hij niet altijd het rechte pad heeft bewandeld toen hij nog jong was. Hij heeft zijn leven op de rit gekregen en heeft een gezin. Ook wil hij een goed voorbeeld voor zijn broertje zijn die nog steeds het verkeerde pad bewandeld. De mannen lopen hun route die hen over de Amsterdamsestraatweg voert.

Het onderwerp van gesprek die dag is hun collega Annabel die vorige week is ontslagen. Zij is ontslagen omdat er bezuinigd moest worden op administratieve krachten. “Zij verdient dit niet, zij heeft altijd haar werk altijd goed gedaan. Er worden aan de lopende band mensen ontslagen terwijl de commissaris en zijn vriendjes rijker worden van alle bonussen en grote salarissen, ondertussen worden goede collega’s vervangen door vrijwilligers. Deze vrijwilligers krijgen een cursus van een maand en zijn dan semi-bevoegd om administratieve functies uit te voeren. Alles om voor een dubbeltje op de eerste rang te zitten,” zegt Achmed op geïrriteerde toon. “Zo gaat het toch altijd, de kleine man vangt de kl...” Willem wordt onderbroken door een harde knal.

22.58, *Achmed Tahir*

“Buis, het is de grillroom de Nachtegaal, ik zie dat er een grote groep mensen uit komt rennen.” Vlug trek ik een sprintje en komt pas tot stilstand als ik bij de onrustige menigte sta. “Aan de kant allemaal, nu!” Met moeite krijg ik de menigte op afstand. Dan komt er een verwarde, paniekerige Marokkaanse jongen de grillroom uit, zijn witte schort is bezaaid met vegen bloed. “Mijn oom die maakt mij af, ik had die mannen nooit binnen moeten laten.” “Welke mannen?” De jongen draait zich om en ziet een tweede agent achter hem staan. Willem laat een korte brede grijns zien nadat hij het zweet van zijn voorhoofd veegt. Door zijn overgewicht is rennen niet echt zijn ding. “Nou, zeg op, welke mannen?” Nu met een beetje irritatie in zijn stem. De jongen kijkt Willem aan en zegt: “Twee van die brede sportschoolgasten, ze waren op zoek naar Magic Fred.” “Magic Fred?” Willem kijkt verbaasd. “Magic Fred is de beste hacker van Nederland, hij verdient veel doekoes met klusjes.” “Wat voor klusjes?” De jongen heeft door dat hij zijn mond voorbij gepraat heeft en zegt: “Dat kan ik eigenlijk niet zeggen. Hij vertelt er verder weinig over.” De jongen draait zich om en wil weglopen maar krijgt de kans niet want de grote handen van Willem grijpen hem vast. “Jij gaat mee naar het bureau, jij kunt ons vast meer vertellen”.

“Willem er moet versterking komen ik krijg deze menigte niet alleen op afstand.” Willem staat tussen het gebroken glas en ziet het lichaam van een jongen liggen. Zijn trainingspak is besmeurd met bloed door de verwondingen aan zijn lijf. Zijn benen liggen in een vreemde positie net als zijn armen die over zijn lijf liggen. Het is een lange jongen met halflang blond haar. Zijn bril is verbogen en in een van zijn glazen zit een gaatje ten grote van een kogelgat. Zijn gezicht komt hem bekend voor. Willem probeert te achterhalen waar het lichaam vandaan komt, plots volgt er een tweede knal boven Grillroom de Nachtegaal. “Achmed, zorg ervoor dat de omstanders veilig zijn. Ik roep versterking op!” Roept Willem boven de herrie uit.

De groep nieuwsgierige omstanders blijft groeien. Het lijkt wel of heel Utrecht de knal heeft gehoord. Na het oproepen

van versterking loopt Willem weer terug naar mij om te ondersteunen.

“Dit kunnen wij echt niet alleen, hoelang gaat het duren voordat er collega’s zijn?” vraag ik. “Vijf minuten, misschien langer, er is een auto-ongeluk op de Catharijne Singel, zij doen hun best.” antwoordt Willem.

23.15, Elroy Jansen en Eddie Wagenaar

Na tien minuten is de versterking nog nergens te bekennen. Na een kwartier komen er twee rechercheurs aangelopen: Elroy Jansen en zijn partner Eddie Wagenaar. De twee mannen zijn beiden kaal met een kleine sik aan hun kin. De twee rechercheurs lijken wel een tweeling. “Dat ziet er niet goed uit Elroy.” “No shit, Eddie. Volgens mij is deze arme jongen uit dat raam gevallen.” Elroy wijst naar het gebroken raam dat zich op de eerste verdieping bevindt. Eddie haalt de ID-checker uit zijn zak. Dit is niet een ID-checker zoals al een paar jaar gebruikt wordt aan de grensovergang en in de winkels om de echtheid van paspoorten en ID’s te checken, maar een draagbaar ontwerp dat binnen enkele seconden de persoon identificeert aan de hand van DNA. Een klein prikje en alles rolt over het scherm. “Zo, laten we maar eens kijken wie deze jongeman is.” Het duurt niet lang voordat Elroy het lichaam heeft geïdentificeerd. Het lichaam blijkt van Frederick Thoren te zijn en op de tablet die Elroy bij zich draagt komen de resultaten meteen op het scherm. Frederick is een doodgewone jongen, hij studeert al drie jaar deeltijd in Utrecht. Hij is ICT-medewerker ernaast als zzp’er..Hij is een druk persoon zijn ouders zien hem bijna niet. In het dagelijks leven gedraagt Frederick zich als een kluzenaar. Hij gaat naar zijn werk, volgt zijn studie en verder zondert hij zich thuis af. Zijn leven speelt zich voornamelijk af op het internet, vooral op het Social Media platform Big Sister die als vervanging is gekomen voor alle platforms die er een aantal jaar geleden waren zoals Instagram en Facebook. Eddie steekt een sigaret op en vraagt zich af waarom juist deze jongen dood moest. Hoeveel lijken hij in zijn korte leven ook gezien heeft, het went nooit.

“Elroy daar komt de ambulance. Laten wij deze informatie maar vast overdragen aan het hoofdbureau.” Er komt een

Marokkaanse agent op Elroy af. “Rechercheur Jansen wij hebben een jongen apart genomen die meer over het slachtoffer weet.” “Als de ambulance er is, neem je deze jongen mee naar Bureau Paardenveld, wij moeten naar de volgende locatie als wij hier klaar zijn.”

Elroy tikt een kort verslag op zijn tablet en drukt op send om de gegevens naar het bureau te sturen. Hun klus is geklaard, Eddie en Elroy lopen naar hun auto die verderop geparkeerd staat en rijden door naar Overvecht. Rondom de geplande sloop van het winkelcentrum zijn er rellen uitgebroken.

14 augustus

09.30, Martin Drees

Op het hoofdbureau van de Utrechtse politie komt een man binnenlopen. Hij heeft een breed postuur, met zijn peper-en-zoutkleurige haar maakt hij indruk bij de dames die er werken. Een ringbaardje maakt zijn uiterlijk af. De man is Martin Drees. Martin is niet overdreven gespierd maar hij maakt wel indruk op mensen die ruzie zoeken. Aan zijn gezicht kun je niet zien dat hij 39 is maar zijn ogen verraden dat hij al een hoop heeft meegemaakt. Hij is net zijn eerste zaak als rechercheur begonnen. Voor die tijd heeft hij zich bewezen als een gedreven straatagent.

10.00

Rechercheur Martin Drees krijgt een melding op zijn scherm dat hij zich moet melden bij zijn korpschef. Het politiewerk is wel eens persoonlijker geweest, maar sinds de nieuwste lading bezuinigingen is het meeste persoonlijk contact van de werkplek verdwenen. De wijkagenten lopen in afgekeurde Star Trek uniformen, hier ging wel een hoop geld naar toe. Heel veel administratieve taken zijn overgedragen naar vrijwilligers.

De werkvloer is tegenwoordig een open ruimte met flexplekken. Weer een stuk persoonlijkheid dat is verdwenen. Toen hij voor het eerst bij de politie kwam werken, hadden alle rechercheurs hun eigen bureau met foto's van hun gezin er op. Dit maakte de sfeer en gaf ze een plek waar zij al hun duistere ervaringen kunnen verwerken. De enige met een

eigen kantoor is de korpschef. De korpschef lijkt op een van die chefs uit een jaren zeventig tv serie. Maar als Jim Maxwell aan je kant staat dan heb je een goede aan hem. Jim Maxwell is een kleine kalende man en zijn walrus snor tekent zijn gezicht. Martin heeft al jaren contact met zijn jongere boertje Dave.

10.02

Als ik het kantoor binnenloop komt de geur van sigaren al op mij af. Officieel mag er niet gerookt worden op de werkvloer maar iedereen knijpt een oogje toe als het om Jim Maxwell gaat. Nieuwsgierigheid begint toch wel parten te spelen, ik wil wel weten wat er aan de hand is. “Chef, wat er aan de hand dat ik zo snel hier moest komen?”. “Jij bent hier nu een paar dagen als rechercheur, maar jij hebt nog nooit een slechtnieuwsgesprek gevoerd. Dit ga je nu doen, het wordt een van je eerste opdrachten.” “Wat moet ik gaan doen dan?” “Gisteren is er een jongen uit het raam boven een grillroom geblazen door een explosie. Wij verwachten dat er opzet in het spel is. Er is alleen nog geen agent naar de ouders geweest. De vader van deze jongen is je oude partner Ad.” Even heb ik het idee dat er een spelletje met mij gespeeld wordt. Ad is gisteren met pensioen gegaan, waarschijnlijk willen ze een grap met hem uithalen. “Met alle respect meneer, dit is toch geen ontgroeningsgrap?” “Ik zou niet de man die mijn alles geleerd heeft over het vak willen belasten met iets wat niet waar blijkt te zijn.” “Wie is het slachtoffer?” vraag ik aan Jim met een trillende stem.

“Frederick Thoren.” Jim haalt een bestand tevoorschijn op zijn beeldscherm en daar rollen de foto’s van een verminkte Frederick Thoren uit. Het lijkt even of alle lucht uit mijn longen wordt gezogen. Het slachtoffer is mijn neefje. Jim komt bij mij en zegt: “Martin ik snap dat dit hard aankomt en je eerste instinct is om de dader te willen grijpen, maar de regels laten dit niet toe. Dus voor de duidelijkheid: jij wordt belast met de zaak Thoren. Maar voor je familie lijkt het mij wel fijn als een bekend gezicht het slechte nieuws vertelt.” “Maar meneer...” ik krijg de woorden niet uit mijn keel, ik besluit het over een andere boeg te gooien en mijn professionaliteit te laten zien. “Frederick komt uit een middenstandfamilie, zijn vader Ad is

een oud politieagent, maar dat wist u al natuurlijk. Zijn moeder Jannie is een gepensioneerd officemanager.” Dit alles vertel ik alsof ik het oplees uit een boek. Toen ik hier kwam werken hebben Ad en ik bewust besloten om onze familieband te verzwijgen, om zo scheve ogen te vermijden. Alleen personeelszaken was op de hoogte. Waarschijnlijk heeft Jim die link nooit gelegd tot op vandaag.

“Hoe weet je dit allemaal, Martin?” vraagt Jim nieuwsgierig.

“Het slachtoffer is mijn neefje.” Even is het stil in de kamer. Ik kan de schrik van Jims gezicht aflezen. Ik vraag mij ondertussen af hoe ik dit aan mijn zus moet vertellen.

Jim kijkt mij aan. “Dat verandert de zaak, ik draag het over aan Rey.” Even is het stil, dan bedenk ik mij dat zij het beter van mij dan van een vreemde kunnen horen. “Laat mij wel het gesprek doen, ik heb liever dat mijn zussie het van mij hoort dan van een wildvreemde.” Ik heb er al spijt van nadat de woorden mijn mond uit zijn.

Bij de gedachte krijg ik een brok in mijn keel. Mijn zus is alles voor mij en nu ga ik haar hart breken.

“Er zit niets anders op.” Met lood in mijn schoenen loop ik het bureau uit, op weg naar mijn zus. Nu moet ik het leven van mijn grote zus op de kop zetten. De vrouw die mij opgevoed heeft. Mijn ogen vallen nog op de versieringen van de dag daarvoor, opgehangen ter gelegenheid van het afscheidsfeest van Ad. Hoe kan ik hem ooit nog onder ogen komen?

Deel 1:

De dag dat alles veranderde

*“De machtige leeuw zit op zijn knieën met zijn kop omlaag,
wachtend op de genadeklap”*

2028-2030

DE KRONIEK

Eindjaarsuitgave

31 december 2028

Terreuraanval op het Binnenhof stort Nederland in diepe rouw

12 augustus

Nederland rouwt. Nog nooit heeft er een dergelijke aanval plaatsgevonden op Nederlands grondgebied. Met de aanslag op De Ruiter is een man verloren gegaan die volgens sommige Nederlanders het land uit de crisis ging trekken. Volgens anderen was hij de oorzaak van het voortduren van de crisis. Het bekendste beeld dat iedere Nederlander van hem heeft is zijn grote grijns, en zijn uitspraak naar een kleuterklas: "Zelf heb ik geen last van de crisis". Zijn kracht of zwakte was dat hij alles weglachte.

In de dagen die volgden op de aanslag is het aangezicht van Nederland enorm veranderd. Er is met spoed een noodkabinet opgezet, met Diederick Sanders als aangewezen overlever aan het roer. Even leek het de goede kant op te gaan met Nederland. Maar ondanks de plannen van Sanders blijft de armoede stijgen. In 2028 is de armoede gestegen met 85%. Er zijn nog te veel wetten uit de tijd van De Ruiter en Banjers die de bevolking nekken. Het gaat vooral slecht in de zorgsector en in het onderwijs. De eerste grote groep mensen is al op straat gezet omdat zij de vaste lasten niet kunnen betalen wegens gebrek aan financiën. Dit is veelal te wijten aan de toenemende werkeloosheid. Als de armoede blijft stijgen, gaat het mis met Nederland. Sanders heeft beloofd zich hier sterk voor te maken en Nederland weer het sterke land te maken dat het ooit geweest is. Hij heeft de hulp ingeroepen van minister Roedel. Samen beloven zij Nederland in 2029 weer op de rit te hebben.

Hoofdstuk 1

2028